

ἀνάσκιαγμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀνάσκιασμα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνασκιάζω.

Πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου προξενεῖ τις φόβον, φόβητρον: Ἐβαλα ἀνάσκιαγμα γὰρ τὰ πουλλὰ 'ς τ' ἀμπέλι. || Παροιμ. φρ. Ἀνάσκιαγμα τοῦ κλέφτη ὁ σκύλλος. Συνών. σκιάχτρο. Πβ. ἀνασκιαγμός, ἀνάσκιαξι.

ἀνασκιαγμός ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀνασκιασμός Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνασκιάζω.

Φόβος, τρόμος: Ἀπὸ τὸν ἀνασκιαγμό του λιποθύμησε. Πβ. ἀνάσκιαγμα.

ἀνάσκιαξι ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνασκιάζω.

Ἐκφοβισμός: Τὰ παιδάκια δὲ θέλουν ἀνάσκιαξι. Πβ. ἀνάσκιαγμα. Συνών. φοβέρα.

***ἀνασκλημούρα** ἡ, ἀνασκλημούρα Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκλημουρεῖμαι.

Χάσμημα: Τὸν ἐρωτᾷς τί ἔχει καὶ σοῦ λέει πῶς ἀκούει... κομμάρες 'ς ὄλο τὸ κουφάρι του, πῶς τοῦ ῥχονται λιγοῦρες, ἀνασκλημούρες κι ἀπὸ τέτοια. Συνών. ἀνασκάμισμα, *ἀνασκλημουρητό, χασμούρημα, χασμουρητό.

ἀνασκλημουρεῖμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἰτυλ.) ἀνασκλημουρεῖμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀνασκαμουρεῖμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀνασκλημουρίζομαι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκλημουρεῖμαι, παρ' ὁ καὶ σκλημουρίζομαι.

1) Χασμῶμαι ἐνθ' ἀν.: Τί ἀνασκλημουρεῖσαι ἔτσι δά, δὲ ἀρέπεις; Μάν. Οἰτυλ. Ἄμα νυστιάξῃ κἀνένας, ἀνασκλημουρεῖται Μάν. Συνών. χασμουρεῖμαι. 2) Ἐκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀπὸ ὑπνηλῖαν ἢ ἄλλην αἰτίαν Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκαμνίζω 2 β.

***ἀνασκλημουρητό** τό, ἀνασκλημουρητό Πελοπν. (Μάν.) ἀνασκαμουρητό Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκλημουρεῖμαι.

*Ἀνασκλημούρα, ὁ ἰδ.: Φρ. Μὲ κόλλησε ἀνασκλημουρητό (συνεχῶς χασμῶμαι).

ἀνασκοπή ἡ, Κέρκ.

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀνασκοπή.

1) Ἀκριβὴς ἐξέτασις καὶ σκέψις: Ὅτι κάνει, τὸ κάνει μ' ἀνασκοπή. 2) Πρόνοια: Δὲν ἔχει ἀνασκοπή γὰρ τὰ γεράματά του. 3) Δισταγμός, ἐνδοιασμός: Δὲν ἔχω κάμμιὰ ἀνασκοπή νὰ τὸνε πιάσω νὰ τὸνε δείρω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

ἀνασκούμπωμα τό, ἀνακούμπωμαν Κύπρ. ἀνακούμπωμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναδούκωμα Κρήτ. ἀναπούγκωμα Ρόδ. ἀνασκούμπωμα σύνθηθ. ἀνασκούμπωμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνασκούμπωμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναπούγκωμα Κύθηρ. ἀνεσκόμπωμα Κάρπ. ἀνεσπούγκωμα Χίος ἀναπούγκωμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἡναπούγκωμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀνακόμπωμα.

1) Τὸ νὰ ἀνασύρῃ τις πρὸς τὰ ἄνω τὰς χειρίδας ἢ καὶ τὴν κάτω ἄκραν τοῦ ἐνδύματος διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζεται εἰς τὴν ἐργασίαν του σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τί ἀνασκούμπωμα εἶν' αὐτὸ πῶχαις; πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Πολλὰ τ' ἀναπούγκωματα καὶ λίες οἱ δουλιές του (ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἐπιχειροῦντος, ἐλάχιστα δὲ φέροντος εἰς πέρας) Ρόδ. || Παροιμ.

Ἦ τ' ἀδρός τ' ἀνασκουμπώματα καυκεῖται ἡ γυναῖκα

(ἡ γυνὴ ἐναβρύνεται διὰ τὴν φιλεργίαν τοῦ ἀνδρός της) Λακων.

Τ' ἀντρός τ' ἀνασκουμπώματα τῇ γυναικὸς καμάρι (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. ἀνακόλωμα 1. 2) Ὁ θύλακος ὅστις σχηματίζεται περὶ τὴν ὀσφύν διὰ τοῦ ἀνασυρομένου φορέματος Κρήτ.: Ἄσμ. Θέλω ψηλ' ἀναδουκωθῶ καὶ δέσω τὰ μαλλιά μου καὶ βάλω τὰ καλίκια μου εἰς τ' ἀναδούκωμά μου.

ἀνασκουμπώνω, ἀνακουμπώνω Καππ. (Σίλ.) Μεγίστ. Χίος ἀνακουμπών-νω Κύπρ. ἀνακουμπώνων Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνακουδώνων Κρήτ. ἀναδουκώνων Κρήτ. ἀναπούγκων-νω Κύπρ. ἀναπούγκων-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεκομπώνων Σῦρ. ἀνεκουμπώνων Κάσ. Νίσυρ. Σῦρ. Τῆλ. Χίος ἀνεδουκώνων Α.Κρήτ. ἀνικουμπώνων Ἰμβρ. ἀνασκουμπώνων κοιν. ἀνασκοδώνων Μέγαρ. ἀνασκουμπών-νω Κύπρ. ἀνασκουμπώνων βόρ. ἰδιώμ. ἀνασκοδώνων πολλαχ. ἀνασκ'δώνων πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀνασπουγώνων Κύθηρ. ἀνασφουγκώνων Σχίαθ. ἀναμπουσκώνων Εὔβ. (Κονίστρ.) ἀνεσκουμπώνων Κάρπ. κ.ά. — Αὐλοκονομίδ. Τραγοῦδ. Ὀλύμπ. 98 ἀνεσκουμπών-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνεσκοδώνων Ἄνδρ. Κύθηρ. Κρήτ. κ.ά. ἀνεσπούγκων-νω Χίος ἀνεσφουγώνων Πάρ. ἀνισκουδώνων Κυδων. Λέσβ. Σάμ. ἡνακουμπών-νω Σύμ. ἡναπούγκωνων Ρόδ. ἡναπούγκων-νω Σύμ. ἡνεκοδώνων Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) ἡνεπούγκων-νω Κύπρ. Ρόδ. ἡνασκοδώνων Κεφαλλ. ἡνισκουδώνων Μακεδ. Μέσ. ἀνασκουμποῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνακομπώνω. Καὶ ἡ τοῦ σ γένεσις μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 912 (ἐκδ. WWagner σ. 268) «νὰ ἐν' γυμνὸς τὰ χέρια του καὶ ὅλως ἀνασκομπωμένος».

1) Ἀνασύρω τὰς χειρίδας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας ἢ ἀνακομβώνω πρὸς τὴν ὀσφύν τὰ κάτω ἄκρα τοῦ ἐνδύματος διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωμαι κατὰ τὴν ἐργασίαν μου ἢ τὴν πορείαν μου κοιν. καὶ Καππ. (Σίλ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἀνασκουμπώνω τὰ μανίκια μου κοιν. Ἀνεσκοδώνων τὴ βράκα μου Κύθηρ. Ἀνασπουγώνων τὴ μανίκα μου - τὰ παδελόνια μου Κύθηρ. Ἀνεδούκωσε τὸ φουστάνι σου νὰ μὴ δὸ ἡράνης (βρέξης) Α.Κρήτ. Ἀνακούμπωσεν τὰ μανίκια του νὰ πλυθ-θῇ Κύπρ. Ἠνεπούγκωσέ με (βραχυλ. ἀντὶ τὰ μανίκια μου) Ρόδ. Κοινότερον τὸ μέσ.: Ἀνασκουμπώθηκε κι ἄρχισε τὴ δουλειὰ κοιν. Ἀνακουμπώσων νὰ μπῆς μέσ' 'ς τὸν λάκ-κον Κύπρ. Ἀνασκουμπώσ' νὰ μὴ λιρυνθῇς Ἡπ. Ἠναπούγκωμένη κάομαι (κάθομαι) Σύμ. || Φρ. Ἀνασκοδώθηκε 'ς τὰ γεμάτα ἡ ἀναδουκώθηκε 'ς τὰ γιερά (ἐπὶ σπουδαίας ἐπιχειρήσεως) Κρήτ. Ἀνισκουδώθ' τοῖς τὸ ἔκλασις, πουλιούχρουνους νὰ εἰσι (σκαπτικῶς πρὸς ἀδέξιον ἢ πρὸς τὸν ἐπιδεικτικῶς παρασκευαζόμενον δι' εὐτελεῖς ἔργον) Κυδων. || Ἄσμ.

Πάνει κι ἀναδουκώνεται κ' ἕνα τζορδὰ τοῦ κάνει μὲ τὰ πιπεροκύμινα, τοῦ γέρον τὸνε πάει

Κρήτ.

Ἦμπε κι ἀνεκουμπώθηκε κ' ἔβαλε τ' ἄρματά της Τῆλ.

Σὰν χῆνα ἡνεπούγκων-νεται, σὰν πάπια μπαίνει μέσα Ρόδ.

Βάλε ζερβὰ τὴ δύναμι, δεξιά τὸν φέρε κάτω, μὴν ἔβγω καὶ ἡναπούγκωθῶ καὶ θενὰ σὲ ντροπιάσω αὐτόθ.

Βρίσκει τὸν κόρφο τ' ἀνοιχτό, τ' ἀχείλη φιλημένο καὶ τὴ χρυσοῦ τῆς τὴν ποδῶ ψηλ' ἀνεσκουμπωμένη Αὐλοκονομίδ. ἐνθ' ἀν.

Στέτδετα, ἡνεπούγκων-νεται τθαί μπαίνει τῇ ἀρωτῇ τὸν Κύπρ.

Ἀνακουμπώθη ἀψούτοικα, καμάρωσε καὶ ζώστη
Σιλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,66 (ἐκδ. Hesse-
ling - Pernot) «ἀνάθεμά με, βασιλεῦ, ὅταν στραφῶ καὶ
ἰδῶ τον | τὸ πῶς ἀνακουμπώνεται κατὰ τῆς μαγειρίας». **Συνών.** ἀνακλῶ **2 β**, ἀνακολλῶ **2 γ**, ἀνακολώνω **A 1**,
*ἀνακουντουρίζω, ἀναμαζεύω **A 3**, *ἀναμπρα-
τσώνω, ἀναπειῶ **7**, ἀνασηκώνω **A 1**, συνών. δὲ τῆς
μετοχ. ἀνακλαΐστέ. **2)** Ἐτοιμάζομαι πρὸς τι πολλαχ.:
Μὴν ἀνασκουμπώνεσαι νὰ φύγῃς, δὲ σ' ἀφίνομε πολλαχ.
Ἀνασκουμπώσου καὶ τραῦα Πελοπν. Ἀνασκουμπώθηκε γιὰ
θέσι αὐτόθ. Ἐνεσκουβώθηκε νὰ τοῦ τοῖς παίξῃ Α.Κρήτ.
Ἀνασπουγώθη γιὰ καβγᾶ Κύθηρ. Ἀνασπουγωμένο σὲ βλέπω
αὐτόθ. **β)** Ἐντείνω τὰς προσπάθειάς μου Πελοπν.
(Δημητσάν.): Πρέπει ν' ἀνασκουμπωθῇς. **3)** Φέρω εἰς
πέρας, τελειώνω Σῦρ.: Νὰ τοῖς ἀνεκομπώσης ὅλες τοῖς
δουλειῖς. **Συνών.** τελειώνω.

ἀνασκουτεύω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *σκουτεύω ἢ κατ' εὐ-
θειαν ἐκ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Ἀνακατεύω τὰ ἐνδύματα ἀναζητῶν τι: Τί ἀνασκου-
τεύεις ὅς τὸ φορτσέρι;

ἀνασκούφωτος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνασκούφωτος.

Ὁ μὴ φέρων σκουφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν,
ἀσκεπής. **Συνών.** ἀκουκούλλιστος, ἀκουκούλλωτος,
ἀνακούτρουλλος **1**, ἀναμαλλάρης **2**, ἀναμαλλάρικος,
ἀναμαλλάρης **2**, ξεκουκούλλωτος, ξέσκουφος,
ξέσκούφωτος.

ἀνασκυβαλίζω ἀμάρτ. ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Κε-
ρασ.) ἀναδκεβαλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.)
ἡνασκουβαλίζω Καππ. (Φάρας.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκυβαλίζω.

1) Κοσκινίζω ἐκ νέου καὶ διὰ λεπτοτέρου κοσκίνου τὸ
ἅπαξ κοσκινισθὲν ἄλευρον Καππ. (Φάρας.) **2)** Μεταφ.
ἀναδιφῶ, διερευνῶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.):
Ντ' ἀναδκεβαλίεις ἀτουκέσ'; (τί ἀναζητεῖς αὐτοῦ; Ἐν τῷ
ντ' ἀναδκεβαλίεις ἀνάπτυξις τόνου εἰς τὴν πρώτην συλλα-
βὴν διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό) Κοτύωρ. || Φρ. Ντ' ἀναδκε-
βαλίεις ἀίκα πράματα; (διατί φέρεις εἰς τὸ μέσον τοιαῦτα
πράγματα;) Κοτύωρ. **Συνών.** ἀνασκαλεύω **2**.

ἀνασκυβάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναδκυβάλισμα Πόντ.
(Κερασ.) ἀναδκυβάλισμα Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκεβά-
λισμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκυβαλίζω.

1) Ἀναδίφῃς, διερευνῇς Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) **2)**
Μεταφ. ἀνακίνησις λησμονηθέντων πραγμάτων Πόντ.
(Κερασ.)

ἀνασχύλλω ἀμάρτ. ἀνεσχύλλω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σχύλλω.

Ἀνακινῶ, ἀνακατεύω: Ἀνεσχύλλω τὰ ροῦχα.

ἀνασκυφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνασκυφτός.

Μὲ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίῃ τις τὴν
γῆν, ὀκλαδόν. **Συνών.** ἀνακούρκουδα **1**, ἀνακουρ-
κούδι, *ἀνακουρκουδιστά.

ἀνασμα τό, Κεφαλλ. ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.)
ἀνασμα ἢ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Χαλδ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Σάντ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Τραπ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄσμα.

1) Ἡ μετὰ δυσκολίας ἀναπνοή, ἄσθμα Κεφαλλ.
Συνών. ἄσμα. **2)** Ἀναπνοή Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ.
Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Κρατῶ τὴν ἀνᾶσμα μ'
Τραπ. Ἐκόπεν ἡ ἀνᾶσμα μ' αὐτόθ. Παίρω ἀνᾶσμαν Ἀργυ-
ρόπ. Ἀνᾶσμαν κ' παίρω (δὲν παίρνω) Κοτύωρ. Ἀνᾶσμαν
νὰ παίρ' κ' ἐπορεῖ (δὲν ἤμπορεῖ) αὐτόθ. Γαναχτεμένα
παίρει ἀνᾶσμαν (μετὰ δυσκολίας ἀναπνέει) Κερασ. || Φρ.
Ὡσπου νὰ παίρῃς ἀνᾶσμαν (τάχιστα) Κερασ. Ὡς ἔναν ἀνᾶσμαν
(ἀπνευστί, μονορροούφι) ἐπὶ τῆς πόσεως ὑγροῦ τινος)
αὐτόθ. Ἀσ' σὸν κόλον παίρ' ἀνᾶσμαν (ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνως
ἐργαζομένου, τοῦ μοχθοῦντος) Χαλδ. Ἀνᾶσμαν νὰ παίρω
κ' ἀφίνει με (δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἀναπαυθῶ οὐδ' ἐπὶ μικρὸν)
Κερασ. **Συνών.** ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα **2**.

ἀνάσμαιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή: Παίρω ἀνάσμαιμαν. **Συνών.** ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα **2**.

ἀνασμαιίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνασμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνασθμαιίνω.

1) Ἀναπνέω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Φρ.

Ἐχει καὶ στόμαν καὶ λαλεῖ καὶ κόλον κ' ἀνασμαιίνει
(ἐπὶ ἐνόχου τολμῶντος νὰ δικαιολογῇται καὶ νὰ ἀπολογῇ-
ται διὰ πράξεις ἀνεπιδέκτους ἀπολογίας) Κερασ. || Αἰνιγμ.:
Δέρμαν ἔδ', μαλλία κ' ἔδ' κ' ἀνασμαιν' καὶ ψῆν πα κ' ἔδ'
(ἢ ψεῖρα) Χαλδ. **2)** Ἐπικοινωνῶ μὲ τὸν ἐξωτερικὸν
ἀέρα, ἀερίζομαι, ἐπὶ δωματίων, κιβωτίων, δοχείων Πόντ.
(Σάντ.)

ἀνασμονή ἡ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή ἔνθ' ἀν.: Παίρω ἀνασμονήν Κερασ. || Φρ.
Ἀνασμονήν κ' ἐφῆκε με νὰ παίρω (δὲν μὲ ἄφησε οὐδ' ἐλά-
χιστον νὰ ἀναπαυθῶ) αὐτόθ. Ὅσήμερον ἀνασμονήν κ' ἐπῆρα
(οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνεπαύθην σήμερον) αὐτόθ. **Συνών.** ἰδ.
ἐν λ. ἀνάσα **2**.

***ἀνασόβημα** τό, ἀνεσοῦισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεσουίζω.

Τὸ νὰ ἀναταράσῃ τίς τι.

***ἀνασοβητός** ἐπίθ. ἀνασοῦφητος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Ὁ ἀναταρασσόμενος, ὁ ἀνακινούμενος: Αἰνιγμ. Ψύλ-
λος ἀνασοῦφητος τραγουδεῖ βενέτικα (ὃ κώδων).

***ἀνασόβι** τό, ἀνεσοῦιν Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀνεσοῦι
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Θόρυβος, ταραχὴ ἔνθ' ἀν.: Τί ἀνεσοῦιν εἶν' αὐτό;
Ἑλυμπ.

ἀνασοβῶ Ἡπ. ἀνασουφάου Ἡπ. ἡνεσουῶ Τῆλ.
ἀνασουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουφίζω Ἡπ. ἀνεσουφίζου
Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουίζω Κάρπ. ἀνεσουίνιζω Κάρπ.
(Ἑλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασοβῶ = πτοῶ, φοβῶ.

A) Μετβ. **1)** Ἀναταράσσω Κάρπ.: Παροιμ. φρ.
Γιὰ ψύλλον πῆγμα ἀνεσουίζει τὸν κόσμον (ἐπὶ τοῦ μικροφιλο-
τίμου). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Ζεὺς τραγῶδ. 30
«κόμη ἀνασοβουμένη». **2)** Διερεθίζω, ἐξερεθίζω Ἡπ.
(Ζαγόρ. κ. ἀ.): Μὴ μοῦ ἀνασουφίζεις τὸν πόνο Ἡπ. Τί τοὺν
ἀνισούφ'σι κ' κάθ' ἔτσι; Ζαγόρ.

B) Ἀμτβ. **1)** Παράγω θόρυβον, βομβῶ Κάρπ.:
Ἐνεσοῦηξεν ὁ χορὸς - τὸ μελίσσι. **Συνών.** βουίζω. **2)**
Κινοῦμαι, σαλεύω, παρουσιάζω σημεῖα ζωῆς Τῆλ.: Κόμα
ἡνεσουᾶ. **3)** Φλεγμαιίνω καὶ πάλιν, ἐπὶ πληγῆς Ἡπ.:

